

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
1^ο ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Πρώην Σχολή Ευελπίδων
Κτήριο 9, Γραφείο 101
Τ. Κ.: 113-62
Τηλέφωνο και Φαξ: 213215-5703
E-mail: 1o.anakritiko@acfi.gov.gr

ΕΚΘΕΣΗ ΕΝΟΡΚΗΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΜΑΡΤΥΡΑ

Στην Αθήνα σήμερα, 24-08-2023, ημέρα Πέμπτη και ώρα 13:28 ενώπιον της Ανακρίτριας του 1^{ου} Τμήματος Αντιγόνης Σταμολέκα που αναπληρώνει νόμιμα την Ανακρίτρια του 25^{ου} Τμήματος και της Γραμματέως [redacted], εμφανίστηκε ο μάρτυρας, ο οποίος απάντησε ότι ονομάζεται [redacted] του [redacted] και της [redacted], γεννήθηκε στην Αθήνα την [redacted], κάτοικος [redacted] Αττικής, οδός [redacted], τηλ. [redacted], επάγγελμα [redacted], κάτοχος του υπ' αριθμ. [redacted] Δελτίου Αστυνομικής Ταυτότητας εκδόσεως Τ.Α. [redacted]. Στη συνέχεια, κατά το άρθρα 219 και 220 του ΚΠοινΔ (ν. 4620/2019), έδωσε τον ακόλουθο όρκο: «Δηλώνω, επικαλούμενος την τιμή και τη συνείδησή μου, ότι θα πω όλη την αλήθεια και μόνο την αλήθεια, χωρίς να προσθέσω ούτε να αποκρύψω τίποτα», και κατέθεσε τα ακόλουθα:

Δεν ανήκω σε σύνδεσμο της ΑΕΚ, όμως μπορείτε να με πείτε έναν οργανωμένο φίλαθλο της ομάδας, που πάντα προμηθεύουν εισιτήρια διαρκείας εκτός από πέρυσι και φέτος. Πλέον, δεν πηγαίνω καν στη Θύρα 21 αλλά κατά κύριο λόγο επιλέγω άλλες Θύρες με πιο ακριβά εισιτήρια για να μπορώ να βλέπω ποδόσφαιρο. Εγώ λοιπόν από τον Μάιο

του '22 μέχρι τον Φεβρουάριο του '23 δούλευα σε κατασκευαστική στη Γερμανία. Φοιτούσα στην άλλοτε ΣΕΛΕΤΕ, όμως άφησα 12 μαθήματα και δεν την ολοκλήρωσα, όμως έχω κάνει την πρακτική μου. Από 01 Ιουνίου 2023 και έκτοτε εργάζομαι στο ξενοδοχείο που σας είπα. Οικονομικά ήμουν άνετος, όταν γύρισα από τη Γερμανία. Μένω με τους γονείς μου σε ιδιόκτητη κατοικία των γονέων μου στη διεύθυνση που σας δήλωσα και έχω άλλα δύο αδέλφια, το ένα εκ των οποίων είναι ετεροθαλές. Από την Αθήνα λείπω πολλά χρόνια και συγκεκριμένα από τον Μάιο του '20, επειδή πήγα στη Βέροια, απ' όπου κατάγεται η μητέρα μου, όπου δούλεψα σε εργοστάσιο. Το ξενοδοχείο που δουλεύω βρίσκεται στο Μοναστηράκι, Ψυρρή. Από τότε που γύρισα από Γερμανία και μέχρι το περιστατικό, δεν θυμάμαι να έχασα αγώνα της ΑΕΚ εντός έδρας αλλά στο Πέταλο όμως πήγα μόνο 2-3 φορές. Τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του '23 σύχναζα στη Ν.Φιλαδέλφεια, γιατί, αφ' ότου φτιάχτηκε το νέο γήπεδο, πήγαινα στο καινούργιο γήπεδο και συχνά εκεί, γιατί έχει πολλά μαγαζιά, καφετέριες και λοιπά και κενούς χώρους, που μπορεί κάποιος να φτιάχνει γκράφιτι, στα οποία εν μέρει μπορεί και εγώ να συμμετείχα, χωρίς όμως να έχω το ταλέντο. Το μαγαζί στο οποίο σύχναζα περισσότερο λέγεται «Βυζαντινή Γωνιά», που είναι κοντά στο γήπεδο, και στο σουβλατζίδικο «Στην Πόλη» και στον «Σκαντζόχοιρο», που είναι μπαρ. Οι παρέες με τις οποίες συχνάζω σε αυτά τα στέκια είναι και αυτοί Αεκτζίδες σαν εμένα, χωρίς να ανήκουν σε κάποιον σύνδεσμο. Αυτά τα μαγαζιά που σας είπα είναι στη Δεκελείας ακριβώς στο ύψος του γηπέδου αλλά υπάρχουν και μαγαζιά στο γήπεδο, στα οποία κάθομαι σπάνια. Ο Μιχάλης ήταν χρόνια φίλος μου, τουλάχιστον 10 χρόνια. Ο Μιχάλης ήταν αγαθό παιδί, αγαπούσε πολύ την ΑΕΚ και ήταν σαν και εμένα, οργανωμένος οπαδός αλλά μπορεί να ήταν και σε σύνδεσμο. Ο Μιχάλης βοηθούσε πολύ στο οργανωτικό κομμάτι και κυρίως στα

εισιτήρια διαρκείας. Πάντα τον έβλεπα, όποτε πήγαινα στον ιστορικό σύνδεσμο της ΑΕΚ στη Λ.Αλεξάνδρας (πώληση ρουχισμού, εισιτήρια διαρκείας και λοιπά). Ο Μιχάλης ήταν 29 ετών και ζούσε στην Ελευσίνα. Πολλές φορές στο παρεάκι που σας ανέφερα πιο πάνω, με το οποίο συχνάζαμε στα στέκια, ερχόμουν σε επαφή και συναντούσα και τον Μιχάλη, ο οποίος καθόταν σε άλλη παρέα. Όλα αυτά τα χρόνια που τον γνωρίζω είναι πολύ πιο ενεργός από εμένα στο κομμάτι της βοήθειας στην ομάδα, γιατί είχε έναν ρομαντισμό. Νομίζω ότι πρέπει να είχαμε συναντηθεί με τον Μιχάλη τον Ιούνιο-Ιούλιο του '23 περίξ του γηπέδου για καφέ και λοιπά. Ο Μιχάλης ίσως είχε εισιτήριο διαρκείας, εγώ είχα προμηθευτεί εισιτήριο της ΑΕΚ-ΝΤΙΝΑΜΟ. Για το περιστατικό αυτό που συνέβη ούτε εγώ ούτε ο Μιχάλης είχαμε κάποια ενημέρωση, γιατί πιστεύω ότι θα το είχαμε ακούσει. Ο αγώνας ΑΕΚ-ΝΤΙΝΑΜΟ θα γινόταν 8 Αυγούστου και ο αγώνας ΑΕΚ-ΜΑΡΣΕΪΓ 9 Αυγούστου. Τον αγώνα ΑΕΚ-ΝΤΙΝΑΜΟ τον περιμέναμε πώς και πώς, γιατί ήταν ο πρώτος ευρωπαϊκός αγώνας στο νέο μας γήπεδο, όποτε αναμενόταν να έχει πολύ κόσμο στη Φιλαδέλφεια γενικώς, όχι μόνο στο γήπεδο αλλά και στα περίξ στα μαγαζιά. Συνήθως την παραμονή του αγώνα ψάχνονται πολλοί για εισιτήρια τελευταία στιγμή και το γιορτάζουν γενικώς, γιατί πρόκειται για το καινούργιο μας γήπεδο. Αν και είχα προκρατήσει το εισιτήριο μου για τη Θύρα 27 για τον αγώνα ΝΤΙΝΑΜΟ, πήγα στο γήπεδο στις 07/08 γύρω στις έξι το απόγευμα, προκειμένου να πάρω το σώμα του εισιτηρίου, να αράξω στην περιοχή, είχαμε συνεννοηθεί να φτιάξουμε κανένα πανό και να φτιάξουμε κανένα γκράφιτι. Ο Μιχάλης ήρθε λίγο αργότερα, νομίζω, (δεν ξέρω αν ήταν εκεί από νωρίς αλλά εγώ τότε τον είδα), και τον είδα στη «Βυζαντινή Γωνιά» έξω στον πεζόδρομο στον ευρύτερο χώρο, όπου χαιρετηθήκαμε και μιλήσαμε για τον αγώνα της επόμενης μέρας και για τα αθλητικά γενικώς. Εγώ στο σημείο αυτό

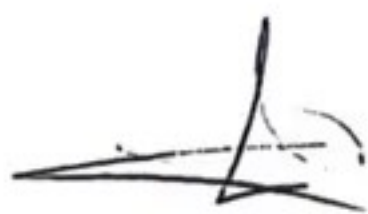
πήγα με το δικό μου μηχανάκι που είναι ένα παπί, YAMAHA CRYPTON, πάνω στο οποίο είχα αφήσει το κράνος μου. Ο Μιχάλης, αν θυμάμαι καλά, δεν είχε δικό του μηχανάκι ή αυτοκίνητο και ερχόταν με άλλα παιδιά από την Ελευσίνα ή με μηχανές ή με αυτοκίνητο. Πιστεύω ότι, αν είχε δικό του μηχανάκι, θα το γνώριζα. Εγώ εκείνη την ημέρα φορούσα μία μαύρη βερμούδα, μία βαμβακερή μακό μπλούζα Levis, χρώματος μπορντό και μαύρα αθλητικά παπούτσια, που έχουν λίγο άσπρο στη σόλα τους. Ο Μιχάλης φορούσε μία μπλε μπλούζα κοντομάνικη μακό, από κάτω μία μαύρη βερμούδα. Δεν ξέρω πώς ήρθε ο Μιχάλης από την Ελευσίνα, γιατί δεν θυμάμαι αν είδα στα χέρια του εκείνη τη στιγμή κράνος ή όχι. Η παρέα του Μιχάλη είναι παιδιά από την Ελευσίνα και από την ΑΕΚ, είναι καλά παιδιά και η δική μου η παρέα απαρτιζόταν από 10 περίπου άτομα, που είμαστε όλοι γνωστοί από την ΑΕΚ. Γύρω στις έντεκα η ώρα το βράδυ, όταν ο κόσμος εκεί πέριξ του γηπέδου είχε αραιώσει ελαφρώς, και, αφού εγώ στο μεταξύ πετάχτηκα για φαγητό αλλά και στον «Σκαντζόχοιρο» και γύρισα πάλι πίσω από εκεί που ήμουν, καθόμασταν έξω από τη «Βυζαντινή Γωνιά» περίπου, που ήταν ο Μιχάλης και είχαμε αράξει. Γύρω στις έντεκα η ώρα εντοπίσαμε μία κινητικότητα από κόσμο έξω από τα μαγαζιά σαν να συμβαίνει κάτι και ταυτόχρονα ακούγαμε κρότους από δυναμίτες ή δυναμιτάκια. Στην αρχή εγώ νόμιζα ότι αυτά προέρχονταν από δικούς μας οπαδούς στα πλαίσια πανηγυρισμών. Εκείνη τη στιγμή λοιπόν πήρα το κράνος στο χέρι μου και τη σακούλα που είχα με τα δύο σπρέι και κατευθύνθηκα προς το γήπεδο, που είναι ο Αετός. Δεν θυμάμαι αν ήταν ο Μιχάλης δίπλα μου καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας μου προς τον Αετό αλλά θυμάμαι σίγουρα ότι τον Μιχάλη τον συνάντησα στον Αετό. Στο σημείο του Αετού ήμουν εγώ, ο Μιχάλης και άλλος κόσμος. Εκείνη τη στιγμή αρχίσαμε να ακούμε φωνές, που μας παρέπεμπαν σε οπαδούς

αντίπαλης ομάδας και σαν κάτι επρόκειτο να συμβεί, διότι βλέπαμε κόσμο να σηκώνεται από τα τραπέζια στα μαγαζιά και να διασκορπίζεται σε διάφορες κατευθύνσεις. Στο σημείο αυτό του Αετού είχε και ο Μιχάλης κράνος στα χέρια του, αν θυμάμαι καλά. Αποφασίσαμε, λοιπόν, έτσι όπως ήμασταν, να πλησιάσουμε προς τις φωνές αυτές, για να δούμε τι συμβαίνει. Σε αυτήν τη διαδρομή ο Μιχάλης ήταν κοντά μου. Αφού πλησιάσαμε στις φωνές, βλέπουμε παρατεταγμένους στρατιωτικά πάνω από 100 άτομα, τα οποία είχα όλοι ξύλα στα χέρια τους, κάποιοι είχαν στα χέρια τους σίδηρα. Όταν τους αντικρίσαμε και αφού τα χάσαμε, αυτοί όλοι, οι οποίοι ήταν καλοκαιριάτικα ντυμένοι με τζιν παντελόνια και μαύρα φούτερ και φοράγαν μάσκες ιατρικές, με αποτέλεσμα να φαίνονται μόνο τα μάτια τους, ξεκίνησαν να μας πετάνε μολότοφ, καπνογόνα και ναυτικές φωτοβολίδες ευθείας βολής και πέτρες. Όταν ξεκίνησαν να τα πετάνε αυτά, εγώ λοιπόν μαζί με τον Μιχάλη και κάποιους άλλους κάναμε βήματα πίσω, γιατί αυτοί δεν είχαν ξεκινήσει να τρέχουνε προς το μέρος μας αλλά περπατούσαν μπροστά. Εκείνες τις στιγμές ήμουν με τον Μιχάλη κοντά κοντά. Εν τέλει, μας προλαβαίνουν, γιατί ξεκίνησαν να έχουν γοργό βηματισμό και κάποιοι εξ αυτών ξεκίνησαν να τρέχουν και ερχόντουσαν 4-5 άτομα από αυτούς σε καθέναν από εμάς. Εκείνη τη στιγμή εγώ γυρνώντας προς τα πίσω προτρέπω και τον Μιχάλη να φύγουμε τρέχοντας από το σημείο, γιατί οι Κροάτες είχαν ξεκινήσει να τρέχουν και θα μας περικύκλωναν και κάποιοι εξ αυτών είχαν μαχαίρια στα χέρια τους. Ήδη, κάποιοι Αεκτζίδες είχαν ξεκινήσει να φύγουν. Εκείνη τη στιγμή που τον προτρέπω να φύγουμε τρέχοντας, φορούσα εγώ σίγουρα κράνος αλλά παρά ταύτα αναγνώρισε ο Μιχάλης τη φωνή μου και με κατάλαβε. Τη στιγμή εκείνη που γυρνάμε με τον Μιχάλη για να τρέξουμε, εκείνη είναι η στιγμή που μας προλάβαν οι Κροάτες εμένα και τον Μιχάλη, διότι μπορούσαν να

μας χτυπήσουν και μας χτύπησαν με τα ξύλα και τα σίδερά τους. Όλα αυτά εν μέσω καπνογόνων. Υπήρχαν Κροάτες γύρω από εμάς σε απόσταση 5 μέτρων που κρατάγαν μαχαίρια. Θεωρώ ότι όλοι αυτοί ήταν οι Κροάτες, γιατί όλοι είχαν το ίδιο ντύσιμο. Στο σημείο που μας πρόλαβαν, εγώ έφαγα τις πιο πολλές με αποτέλεσμα να μου σπάσουν χέρι, στο οποίο χθες έβαλα λάμα, γιατί μέχρι τότε είχα γύψο και χτύπημα στο πόδι, για το οποίο χρειάστηκα να βάλω γύψο. Έχω χτυπήσει και στο δεξί χέρι και στο κεφάλι ευτυχώς φορούσα κράνος. Ταυτόχρονα, λοιπόν με εμένα είχαν προλάβει και τον Μιχάλη. Και ο Μιχάλης έφαγε το ίδιο ξύλο με εμένα από σίδερα και ξύλα. Μαχαίρι δεν είδα εκείνη τη στιγμή να τον μαχαιρώνουν αλλά εκεί γύρω υπήρχαν Κροάτες με μαχαίρια. Ενώ τρώγαμε ξύλο και οι δύο, και εγώ και ο Μιχάλης δηλαδή, βρήκαμε ένα κενό χρονικό και πήγαμε να τους ξεφύγουμε γυρνώντας τους πλάτη και ξεκινώντας να τρέχουμε. Εκείνη τη στιγμή εγώ ταυτόχρονα ενστικτωδώς βγάζω από την τσέπη μου ένα μικρό σουγιαδάκι (μαχαιράκι), το οποίο έχω στη κατοχή μου και το οποίο κατασχέθηκε εκείνο το βράδυ και, ενώ έτρεχα, το είχα στο δεξί μου χέρι. Ο Μιχάλης βρισκόταν σε απόσταση 4-5 μέτρων από εμένα, τον είχα χάσει από το οπτικό μου πεδίο και όσο έτρεχα εγώ με το σουγιαδάκι, δεξιά μου, αριστερά και πίσω μου υπήρχαν Κροάτες. Συναντάω πάλι τον Μιχάλη μετά από δευτερόλεπτα, ενώ έτρεχα, και αντιλαμβάνομαι ότι τρέχει και αυτός. Συναντιόμαστε λίγο πριν ξεκινήσει ο πεζόδρομος εκεί στο γήπεδο και είδα ότι καταδιωκόταν από τέσσερα άτομα Κροάτες, ενώ από πίσω ακολουθούσαν και άλλοι Κροάτες. Στο σημείο αυτό μας ξαναπρόλαβαν και τους δύο, γιατί ξαναφάγαμε πολλές, είχαμε απόσταση όμως με τον Μιχάλη περίπου 5-6 μέτρα και στο σημείο εκείνο αυτοί που τον καταδίωκαν πρέπει να είδα να κρατάνε μαχαίρια. Οπότε θεωρώ ίσως το μοιραίο πλήγμα έγινε είτε σε εκείνο το σημείο που και εγώ είδα τα μαχαίρια είτε στο αμέσως

προηγούμενο σημείο που σας ανέφερα που έφαγε το ξύλο, όπου είδα μαχαίρια σε απόσταση τεσσάρων μέτρων από εμένα και τον Μιχάλη. Μετά τη δεύτερη φορά που μας προλαβαίνουν, μπήκαμε στον πεζόδρομο και ξεκινήσαμε και πάλι να τρέχουμε αλλά εγώ έχασα πάλι τον Μιχάλη από το οπτικό πεδίο αλλά ήξερα ότι τρέχαμε μαζί. Σε καμία στιγμή, απ' όσο είδα εγώ, δεν έπεσε κάτω ούτε ο Μιχάλης ούτε εγώ. Στο μεταξύ, ενώ έτρεχα, επειδή κατάλαβα ότι θα με περικυκλώνανε πάλι οι Κροάτες, εγώ πέταξα τον σουγιά, ο οποίος βρέθηκε και κατασχέθηκε και ο οποίος δεν είχε ίχνη αίματος είτε σε εκείνο το σημείο, είτε στο σημείο εκείνο που φαίνεται στο βίντεο ότι είχα τη σωματική επαφή με τον Μιχάλη, ο οποίος ήταν εκ δεξιών μου και στο σημείο εκείνο τον ξανασυνάντησα, όπου συνεχίσαμε να τρέχουμε για να σωθούμε. Εγώ θεωρώ ότι τον σουγιά τον πέταξα πολύ νωρίτερα, μόλις μπαίναμε στον πεζόδρομο, γιατί φοβόμουν ότι θα με περικυκλώσουν. Όμως, σε κάθε περίπτωση είμαι σίγουρος ότι και αν το κρατούσα στο χέρι, ενώ ο Μιχάλης ήταν δίπλα μου, σίγουρα δεν τον ακούμπησα με το μαχαίρι αλλά μόνο χέρι με χέρι ακουμπήσαμε ή ώμο με ώμο. Περιμένω την ανάλυση για αυτό. Εκείνη τη στιγμή, επειδή φοβόμουν για τη ζωή μου, δεν παρατήρησα καν αν ο Μιχάλης αιμορραγούσε ή όχι. Απλά ήξερα ότι είχε φάει πολύ ξύλο, όπως και εγώ. Μετά από 20 μέτρα που εξακολουθούσαμε να τρέχουμε κοντά κοντά χωριστήκαμε, ο Μιχάλης με κατεύθυνση προς τον Αετό και εγώ από τα αριστερά μπήκα σε ένα μαγαζί απέναντι από το γήπεδο, προκειμένου να προστατευτώ, γιατί είχα καταλάβει ότι είχα σπάσει το χέρι μου και είχα χτυπήσει το πόδι μου. Παρέμεινα στο μαγαζί αυτό, μέχρι να έρθουν τα ματ να πετάξουν δακρυγόνα. Μετά φώναζα κόσμο που είχαν μηχανάκια εκεί για να με πάνε στο νοσοκομείο και πράγματι πήγα στο Ιατρικό Κέντρο στο Μαρούσι, γιατί πράγματι ένιωσα ότι το χέρι μου είχε σπάσει από σίδερο. Πριν όμως να ανέβω στο μηχανάκι, για να πάω στο

νοσοκομείο, όπου παρέμεινα για μία ώρα, το μηχανάκι αυτό που με πήρε με πήγε μέχρι τη «Βυζαντινή Γωνιά» για να μπω σε αυτοκίνητο να πάω στο νοσοκομείο και στο σημείο αυτό ήρθε μια κυρία εκεί της γειτονιάς και είπε ότι είναι ένα παιδί που είναι κάτασπρο και έχει χάσει πολύ αίμα. Δεν φαντάστηκα ότι αναφερόταν στον Μιχάλη και εγώ έπρεπε να πάω στο νοσοκομείο. Δεν είπε όνομα αλλά είπε ότι το παιδί αυτό είναι στο περίπτερο, το οποίο περίπτερο είναι πολύ κοντά στον Αετό, περίπου 50 μέτρα. Όσο ήμουν στο νοσοκομείο και είχα χάσει και το κινητό μου, ενημερώθηκα από το παιδί που με πήγε στο νοσοκομείο ότι ο Μιχάλης είχε μαχαιρωθεί και ότι τον είχαν επαναφέρει στις αισθήσεις του, ενώ είχε πεθάνει για δευτερόλεπτα, και μετά πήγαμε με το ίδιο παιδί πίσω στη Φιλαδέλφεια, όπου και πληροφορήθηκα ότι ο Μιχάλης πέθανε. Ξέρω να πω ότι ένα παιδί που ήταν στο ασθενοφόρο με τον Μιχάλη τις τελευταίες του ώρες ήταν από την παρέα του από την Ελευσίνα. Δεν θυμάμαι το συγκεκριμένο παιδί καθ' όλη τη διάρκεια της καταδίωξής μας. Επειδή οι περισσότεροι πήγαν στον Αετό, ο φίλος αυτός του Μιχάλη πήγε και τον βρήκε στο περίπτερο. Μετά από συζητήσεις που είχα με τους φίλους του από την Ελευσίνα, επειδή αυτοί με άλλα παιδιά έκαναν βόλτα σε όλον τον χώρο από κοντά, μου είπαν ότι τα πολλά αίματα ξεκινάνε ήδη από το πάρκινγκ προς το πεζόδρομο, συνέχιζαν στον πεζόδρομο και έφταναν μέχρι το περίπτερο, όπως μου είπαν. Εγώ πρώτος τους είπα τα σημεία των συμπλοκών του Μιχάλη και των δικών μου με τους Κροάτες και ότι πού πιθανολογούσα ότι μπορεί να έχει τραυματιστεί στην πρώτη ή στη δεύτερη συμπλοκή και μετά αυτοί μου επιβεβαίωσαν τα σημεία και ίχνη του αίματος και την πορεία του θανάτου. Μιλάμε για πολύ αίμα. Τα μαχαίρια που κρατούσαν οι Κροάτες ήταν μεγάλα μαχαίρια με μεγάλες λάμες, που ήταν ορατές από τα 5 μέτρα. Αν υπήρχε κάποιο πρόσωπο που θα είχε δει ποιος προκάλεσε αυτή τη ζημιά στον Μιχάλη, θα το ήξερα,

γιατί έχουν περάσει 15 μέρες. Οι περισσότεροι πιθανολογούν ότι η ζημιά στον Μιχάλη έγινε στην πρώτη συμπλοκή, στο πάρκινγκ ακόμα. Να σημειώσω ότι, από αυτά που έμαθα, η πληγή που προκλήθηκε στο χέρι του Μιχάλη προκλήθηκε από καλή δυνατή μαχαιριά από μεγάλο μαχαίρι. Αυτό το είπαν οι φίλοι του που είδαν την πληγή του Μιχάλη. Επιθυμώ την ποινική δίωξη των Κροατών οπαδών για τις δικές μου σωματικές βλάβες. Θα ήθελα να πω ότι οι Έλληνες που είχαν ενωθεί με τους Κροάτες ήταν μειοψηφία, ωστόσο κρατούσαν όλοι κάτι στα χέρια τους και στο μέτρο που μπορώ εγώ να πω είναι ότι οι Έλληνες ήταν πιο πίσω, γιατί εγώ άκουγα κροατικά. Αυτός που τους έφερε εκεί, πρώτον, πρέπει να ήξερε πολύ καλά τους δρόμους, γιατί τους έφερε από την πίσω πλευρά από το Περισσό, γιατί είχε μελετήσει τη διαδρομή και, δεύτερον, στο σημείο που έγιναν τα επεισόδια, δεν υπάρχουν κάμερες και είναι κάπως τυφλό το σημείο. Τέλος, πιθανολογώ ότι αυτός που το έκανε στον Μιχάλη δεν έμεινε μέχρι το τέλος και αποχώρησε νωρίτερα. Όλα αυτά από την εμπειρία μου στα γήπεδα.

Τίποτε άλλο δεν έχω να προσθέσω.

Συντάχθηκε, βεβαιώθηκε και υπογράφεται.

Ο Μάρτυρας

Η Ανακρίτρια

Η Γραμματέας

